

név:..... iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE, 2017-18

1-4. osztály

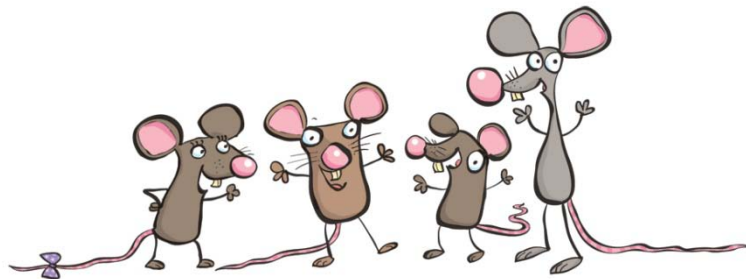
3.forduló

A meseregény: L. Molnár Edit: Juj, egerek! (részlet)

Budapest: Pongrác Kiadó, 2014

Kadicskó Beáta illusztrációival

Valahol a közelben van egy ház. Ott éldegél Pötyi, a kotnyeles egérkislány és Tötyi, a belevaló egérfiú. Az épület csodás, biztonságos cölöpökön áll, kellően pókhálós és zegzugos. Minden egér álma. De mi történik, ha kiderül, hogy ez valójában egy nyaraló? Ahova nyaranta EMBEREK járnak! Na, akkor következik az a bizonyos...Juj, egerek!

1) Ki volt Pötyi?

.....

2) Miért ment el Pötyi családja?

.....

.....

3) Hogyan ismerkedett meg Pötyi és Tötyi?

.....

.....

.....

.....

4) Miért nem ment haza Tötyi a szüleihez?

.....

5) Miért állt a nyaraló cölöpökön?

.....

6) Hogyan lehetett eljutni a lomtárból a felső szobáig?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

7) Milyen berendezés volt a gyermekszobában?

.....

.....

8) Miért volt a mosdóhelyiség az udvaron?

.....

.....

9) Ki volt a mesében?

Rita

Matyi

Gáspár

Eduárd

Arabella

Leopold

Apollónia

Bertram

L. Molnár Edit: Juj, egerek!

Budapest: Pongrác Kiadó, 2014

Kadicskó Beáta illusztrációival

Jogy mindent megértsetek, először ismerkedjete meg alaposabban Tötyivel és Pötyivel!

Kezdjük Pötyivel, hiszen az illem is úgy diktálja – lányoké az elsőbbség. Pötyi rémesen kíváncsi egérke. Mindig mindenbe beleüti az orrát, mindenhol ott akar lenni, mert fél, hogy valamiből kimarad. E miatt a tulajdonsága miatt maradt szülők, testvérek és más közeli rokonok nélkül ebben a házban. A távoli rokonokról szándékosan nem ejtek szót, hiszen egereknél mindenki valamilyen szinten távoli rokonnak számít.

Pötyi szülei egy kopár, őszi napon megélhetési problémák miatt távozni kényszerültek a kamrájukból, tudniillik elfogyott a sajt. Összepakolták minden vagyonukat, összes utódukat, aztán szép sorban elmasíroztak gazdagabb éléskamrárt keresni. Csakhogy ezt a családot a sors rengeteg poronttyal áldotta meg – meglehetősen izgága gyerekek volt egytől egyig mind –, így a szülők nem vették észre, hogy egy incifinci kisleány nincs a többiek között. Ez az apró leányka, Pötyi éppen az udvar végében figyelte tátott szájjal, hogyan veszekszik egymással Rita, a fekete-rigó és Matyi, a szajkó egy Gáspár nevű kukacon.

A veszekedés Gáspár szempontjából kielégítően zárult. Amikor ugyanis a leghangosabb volt a vita, észrevétlenül becsusszant egy lyukba. A madarak hoppon maradtak, Pötyi pedig visszaszaladt a házhoz. De bizony addigra senkit nem talált már ott.

Három és fél napig árválkodott egymagában. Akkor érkezett meg Tötyi, a hőzöngő egérfiú, akit éppen a zsongó-bongó természete kevert mindig bajba. Tötyi állandóan kekeckedik valakivel. Kihúzza magát, és ilyeneket mond: „Na, ki erősebb nálam? Ugye nem mertek megküzdeni velem? Na, ki az, aki olyan bátor, hogy szembeszáll velem, a legerősebbel?”

A szerencséje, hogy – mivel rendkívül apró – általában meg sem hallják, ha kakaskodik. Általában. Ám azon a bizonyos napon egy különösen éles hallású macska igenis meghallotta, és egészen eddig a házig üldözte. Tötyinek szerencséje volt, mert Pötyi éppen az épület előtt bámészkodott kíváncsian, és amikor meglátta a félelmetes, felbőszült kandúrt, megragadta az egérfiú karját, magával rángatta, fel a ház bejáratáig, majd becsapta az ajtót. Ez utóbbi fölösleges volt, mert azon az ajtón, amit az egerek használnak, egy macska amúgy sem fért volna be, de stresszhelyzetben nem gondolkodik az ember. Sem az egér.

Hát így ismerkedett meg Tötyi és Pötyi.

Jogos a kérdés: vajon Tötyi miért nem ment haza a szüleihez? Hiszen ment volna örömmel, csakhogy nem tudta, merre induljon. Menekülés közben ugyanis nem volt alkalma nézelődni, csak az irháját mentette, ahogy tudta. Kérdezte később Pötyit, emlékszik-e, melyik irányból látta erre szaladni, de a leányka mindennap másfelé mutatott.

Gyanítom, szándékosan – amit persze senki sem vethet a szemére, hiszen ő egyszerűen csak örült, hogy végre nincs egyedül.

A két kis barát – mert idővel nagyon jó barátok lettek – azóta ebben a házban lakott.

Most pedig eljött az ideje, hogy beszéljek magáról a házról, ami igazából egy nyaraló. Az első és legfontosabb információ, hogy az épület nagy része lábakon áll. Furcsa, hosszú cölöpökön, amelyekre azért van szükség, mert gyakori errefelé az árvíz. Tudjátok amikor a folyók megunnak mindig egyfelé folydogálni, gondolnak egyet, kilépnek a medrükből, aztán mindent elárasztanak.

Mivel ez egy nyaraló, emberek csak nyáron laknak benne. Űsszel, télen és tavasszal viszont rengeteg apró állat menedékhelye. Szavamra mondom, egyszer még egy pele is itt telelt.

Tehát egy cölöpház, alul kis lomtárral. Itt közlekednek ki-be az állatok. Itt található az az ajtó is, amin keresztül Pöttyi berántotta Töttyit. Ha pedig valaki bejutott ebbe a kis raktárba, innen már egyenes út vezet a fenti szobákhoz. Csak fel kell kapaszkodni a sámlira, onnan átugrani egy ócska bicikli kormányára, ahonnan rögtön tovább kell lendülni a kredenc sarkára, aminek egy partvisnyelet támasztottak. Azon végigszaladva már el is értük a középső polc peremét, amin a legnagyobb festékesdobozt kell megkeresnünk, mert onnan, és csakis onnan érhető el a hajós festmény széle. Miután felkapaszkodtunk a festményt tartó szögre (vigyázat, kicsit csúszós, mert egyszer ráfröccsent egy kis olaj!), óvatosan bal felé kell nyújtózkodnunk, amíg meg nem ragadjuk a régi csillár meglazult szárát. Ha azon hirtázva elég lendületet veszünk, elérhetjük a felső szoba padlózatának egy letört darabját. Miközben azon felsétálunk a szobáig, van időnk megigazítani a hajunkat és a ruhánkat, hogy mégse érkezünk ziláltnak.

Egyébként a házhoz fel lehet jutni lépcsőn is, de szerintem – na meg az állatok szerint is – abban nincs semmi érdekes.

Feljutottunk! Most nézzünk körül, gyertek beljebb nyugodtan! Ha a lomos felől érkeztek, a nappaliban találjátok magatokat. Unalmas helyiség. Felnőttké. Az összes berendezése két ágy, egy fotel és egy szobabicikli. Jobbra nyílik a gyerekszoba, balra pedig az előtér. Fogadni mernék, hogy előbb a gyerekszobába akartok bekukkantani. Hát jó, kezdhetjük azzal is. Ott is áll két ágy meg egy polcos szekrény telis-tele játékokkal. A falon nagy orrú manó csüng, pont olyan, amilyen nekem is volt nagyon régen. Csak valahová elkevertem. A polcon rengeteg mesekönyv, plüssállat, játék baba, kisautó és építőkocka foglal helyet. Minden, amire a gyerekeknek csak szükségük lehet.

De most ne üljete le játszani!

Szeretném a többi helyiséget is megmutatni! Nyomás, menjünk vissza a nappaliba! A nappali után balra következik az előtér, ahol szekrények állnak és egy asztal, apró ébenfekete székekkel. Innen már csak egy pinduri konyha nyílik egy falon függeszkedő szobanövénnyel és a plafonról alácsüngő sárga papírpillangóval. Itt található a fallabdapálya is. Akarom mondani, a zsírosbödön. Hát ennyi. A házikóhoz tartozik még egy óriási terasz és egy szép kert, hatalmas diófával a közepén. Nem ritka, hogy a környék madarai a magasból csodálják, a kémény fölött körözve, s közben be-bepillantanak a padlástér valamelyik ablakán.

Ugye pompás kis nyaraló?

Most lássuk az embereket!

Egy család jár ide nyaranta.

Most pedig térjünk rá arra, kik szoktak itt nyaralni...

Micsoda? Hogy szerintetek kifejejtettem valamit? Valami fontosat? Ami minden háznak és lakásnak a tartozéka? Nem. Ámulni fogtok, de ebben a házban nincs fürdőszoba. A mosdóhelyiség az udvaron kapott helyet. Az itteniek egyszerűen csak „bódénak” becézik.

Gondoljatok csak bele! A ház lábakon áll. Ha bent lenne a WC, és lehúznánk, mi történne? Ugye nem lenne jó? Az udvar végében, a kis bódében intézné még a király is a dolgát, ha erre járna. Az udvar másik csücskében pedig ott áll a zuhanyzó. Kicsit ferde, rogyadoznak a falai, a betonja repedezett, de primán használható. Körülötte pedig vidáman nyílik a gyöngyvirág.

Ezzel megvolnánk.

Egy apuka,

aki rengeteget görnyed a számítógép fölött,
és állandóan nagyon okos dolgokról magyaráz.

Egy anyuka,

aki próbálja ráncba szedni rakoncátlan gyermekeit,
és minden mást is csinál, amit az anyukák szoktak.

Egy óvodás kislány,

aki körbemeseli, körbeéneklí a világot.

Meg egy pöttöm flücska,

óriási öntudattal.

Ez az ő nyaralójuk. Legalábbis azt hiszik. Kérdés persze: kié inkább a ház? Azé, aki évente csak pár hetet tölt itt, vagy azé, aki itt tel, tavaszol és őszi? Ha így nézzük, inkább az állatoké, nem igaz?

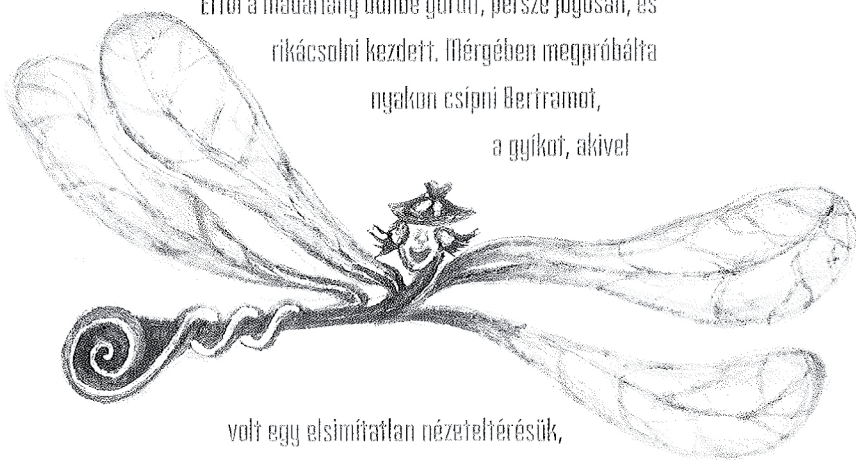
És így vissza is érkezünk a már említett „juj!”-hoz. A diófa alatt éppen egy Eduárd nevű mókus pihegett teli hassal, a környéken lakó Vízy békacsalád sem kuruttyolt, Apollónia, a szitakötő egy helyben lebegve szunyókált, Tötyi és Pötyi pedig a terasz árnyékos sarkában kártyáztak, amikor lecsapott

a seprű, ami természetesen egyiküket sem találta el. Egereket nem lehet ám csak úgy seprűvel csapdosni! Ahhoz mindenesetre mégis elég volt, hogy Tötyi és Pötyi ijedten felpattanjanak, és bemene-
küljenek a konyhába, egy levesestál alá.

Ettől a hang gazdája még jobban sikítani kezdett. Egyébként az anyukáról van szó, aki – bármi-
ilyen furcsa – kifejezetten szereti az állatokat. A rikoltozástól azonban most nagy ribillió támadt. Apollónia felriadt, amitől annyira összezavarodott, hogy elfelejtette, hogy repül, ezért lezuhant.

Eduárd rémülten szökken talpra, aztán felrohan a fára. Útközben tavalyi diómorzsa potyogott a bundájából. Vízyék is méltatlankodó brekegésbe kezdtek. Erre Leopold, a vakond – fogai közt

egy Gáspár nevű kukaccal – kikukkantott a föld alól. Balszerencséjére fejen találta egy dióhéj, amit Eduárd ejtett le. Ez azonban Gáspár szerencséje is volt egyben, aki kihasználva az alkalmat, hogy Leopold egy kicsit lazított a szorításon, gyorsan visszamászott a föld alá. A vakond erre szitkozódni kezdett, és messze hajította a bűnös dióhéjat. Minden kétséget kizáróan Eduárdot akarta eltalálni vele, ám Arabellát, a varjút sikerült. Ettől a madárlány dühbe gurult, persze jogosan, és rikácsolni kezdett. Mérgében megpróbálta nyakon csipni Bertramot, a gyíkot, akivel

volt egy elsímatlan nézeteltérésük, de elvétette, és abba a darázsfaszekbe csippen-
tett bele, ami mellett az apró hulló hűsült. Ettől persze a darazsak felbolydultak, majd haragosan zümmögve cikázni kezdtek a terasz fölött. Így lett a „juj, egerek!”-ből egy szempillantás alatt „juj, darazsak!”.